

indrømme, at derpaa kan han ikke begrunde en Forhøjelse af de her foreslaaede Lønninger.

Der kunde endnu være adskillige Ting at omtale, men jeg skal forbigaa dem, for at vi kan faa Forhandlingen afsluttet. Den højtærede Finansminister fremkom imidlertid med en Betragtning, som jeg ikke fuldt ud kan tiltræde, idet han talte om Bifortjenesterne ved Siden af det egentlige Tjenestemandsarbejde. Han nævnedes nogle Tjenestemænd i Ministeriet, Sekretærer og Fuldmægtige, som har faaet Til-ladelse til ekstraordinært at faa deres Arbejdstid i Kontorerne nedsat. Den højtærede Minister mente, at det var, for at de kunde tjene noget ved Siden af. Dertil maa jeg dog sige, at det var ikke Kommissionens Begrundelse, hverken den ministerielle Kommissions eller Lønningskommissionens. Naar vi er gaaet ind paa at nedsætte de paa-gældendes Kontortid, var det under to Hensyn, for det første, fordi de har en hel Del Hjemmearbejde ved Siden af, som det altid er blevet hævdet fra Administrationens Side, men først og fremmest, fordi de var beskæftigede i Institutioner, der stod i saa nøje Forbindelse med Ministeriet, at det var nødvendigt for Ministerierne at have disse Folk der, for at de kunde følge med i disse Institutioners Arbejde, som Ministeriet maa have Føling med. Derfor maatte disse Tjenestemænd have en Del Frihed, for at de ogsaa i Fremtiden kunde bestride noget af det Arbejde, de hidtil har haft i disse med Ministeriet saa nøje forbundne Institutioner.

Der er blevet talt saa meget om Statspolitiet. Der er allerede gjort opmærksom paa, at er der sket nogen Fejl, er det ikke fra Lønningskommissionens Side. Det er rigtigt, at der er sket Fejl. Der er sket to eller tre Fejl. Den første er den, at man i Politikommissionen har givet sig til at normere Lønninger uden at være i Føling med Lønningskommissionen. Dernæst har Rigsdagen vedtaget Lønningerne uden først, som man ellers gør, at søge Lønningerne overvejet i Lønningsudvalget for at faa at se, om de staar i et passende Forhold til hele Lønningssystemet. Og endelig er der sket den Fejl, at Ministeriet ikke overfor Lønningskommissionen straks har gjort opmærksom paa Forholdene, som de var. Men Gennemførelsen af Loven af 30. Juni skete jo med en saadan Fart, at adskillige af os knap vidste, hvad der var sket, for Loven allerede var færdig. Jeg for mit Vedkommende skal indrømme, at jeg ikke i tilbørlig Grad har haft min Opmærksomhed hevenndt paa Lønningerne

i Lovforslaget, før det allerede var vedtaget.

Jeg skal saa slutte, som jeg begyndte, med at henstille til Tjenestemændene, at de føler sig tilfredse med det foreliggende Forslag. Jeg tror, de kan være tjente dermed i al Almindelighed. Selvfølgelig kan der ske enkelte Rettelser, hvis der et eller andet Sted er indløbet Fejl. Og jeg skal henstille til Rigsdagen ikke at rejse større Indvendinger eller stille Krav om større Forandringer, hverken i finansiel eller anden Henseende. Jeg tror ikke, det vil være tjenligt for Sagen, snarere skadeligt. Vi vil derved komme ind paa Kampe og Forviklinger, som hverken gavner Landet eller Folket eller Tjenestemændene. Det bedste vilde være, om vi nogenlunde samdrægtigt kunde enes om at tage Lovforslaget, som det foreligger, i dets Hovedprincipper og se, hvordan det nye, der er deri, vil virke, indtil vi om nogle Aar — jeg antager ikke, det bliver saa forfærdelig mange — igen skal beskæftige os med nye Lønninger.

Formanden: Det 7de Medlem for Aalborg Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Birck: Jeg vil i Anledning af en Udtalelse, der faldt, henlede Opmærksomheden paa, at Departementschefers Løn er 11 400 Kr. Det er jo en betydelig Løn i Forhold til Behageligheden ved at være Departementschef; det er jo bedre at være Departementschef end Rengøringskone eller Maskinskriverske. Men en Departementschefs Ansvar er jo meget stort, og derfor burde Lønnen i Virkeligheden sættes højere, maaske til 15 000 Kr. Jeg tror, man vilde staa sig ved det, for saa havde man Ret til at forlange, at saa høje og mægtige administrative Embedsmænd som Departementschefer og Generaldirektører ikke maa sidde i noget økonomisk Selskabs Bestyrelse, undtagen Nationalbanken, selvejende Sparekasser og offentlige Fonds. Og jeg maa have Lov til at sige her, at et stort Antal af vore Departementschefer i de senere Aar er kommet ind i private Selskabers Bestyrelser, ikke paa Grund af deres Dygtighed, som de ganske vist har, men paa Grund af deres Værdi; thi hvis det var paa Grund af deres Dygtighed, vilde de allerede være kommet derind som Kontorchefer, ikke først som Departementschefer. Jeg anmoder derfor Finansministeren om til det Udvalg, der bliver nedsat, at give en Liste over, hvilke Departementschefer der i dette Øjeblik har Sæde i Aktieselskaber. Jeg tror, at det vil give Anledning til Eftertanke.